

«Τα αγγελικά ματάκια» της Κλεοπάτρας Κάτση

Α΄ μέρος

Ξημέρωσε Δευτέρα και πρέπει πάλι να πάει στη δουλειά, αυτή φορά όμως τα βλέφαρα της ήταν τόσο βαριά, που αντιστέκονται σε κάθε μανιακό χτύπο του ξυπνητηριού.

Ήταν η αρχή μίας νέας εβδομάδας και για εκείνη δεν ξεκινούσε τόσο καλά. Σηκώθηκε από το ζεστό της κρεβάτι και πήγε να ρίξει κρύο νερό στο πρόσωπο της, ντύθηκε και άφησε τα μαλλιά της λυτά, κάτι που δεν συνήθιζε, διότι πάντα βαριόταν να τα φτιάχνει και τα μάζευε σε μία αλογοουρά στα γρήγορα. Αυτή τη φορά όμως, φαίνεται έστρωσαν καλά μετά το χθεσινοβραδινό της μπάνιο.

Πριν προλάβει να κλείσει την πόρτα του σπιτιού της για να πάει στην δουλειά, άκουσε το τηλέφωνο της να χτυπάει. Απάντησε στα βιαστικά με το ένα χέρι ενώ με το άλλο κλείδωσε παράλληλα την πόρτα.

“Έλα Ναταλία, ο Γιώργος είμαι από την δουλειά, πήρα να σε ενημερώσω πως σήμερα θα πρέπει να πάμε στο ορφανοτροφείο να μιλήσουμε με την ιδιοκτήτρια του, για να την βοηθήσουμε να παραμείνει ανοιχτό, στέλνοντας της κάποια ρούχα από το κατάστημα μας.” Εκείνη άκουγε τον Γιώργο και προσπαθούσε να καταλάβει το τι ακριβώς της έλεγε, μόλις είχε ξυπνήσει και καφέ δεν είχε πει ακόμα, οπότε της ήταν ακόμα δύσκολο να βάλει σε λειτουργία το μυαλό της.

“Έρχομαι από το μαγαζί, σε δέκα λεπτά θα είμαι εκεί, περίμενε με και θα το συζητήσουμε από κοντά” του απάντησε γρήγορα και έκλεισε το τηλέφωνο πριν προλάβει ο συνομιλητής της να πει κουβέντα.

Έφτασε μέσα σε δέκα λεπτά, όπως ακριβώς το είχε προβλέψει. Βρήκε τον συνétaίρο της έξω από το μαγαζί και το μαγαζί κλειστό.

“Λοιπόν άκουσε με προσεκτικά” της είπε ο Γιώργος και συνέχισε τον λόγο του,

“το ορφανοτροφείο δεν έχει ακόμα πολλά χρήματα και είναι έτοιμο να κλείσει, πρέπει κάπως να τους βοηθήσουμε ώστε να σταθούν ξανά στα πόδια τους και γι’ αυτό σκέφτηκα πως θα ήταν καλή ιδέα, να τους πηγαίνουμε όσα ρούχα μπορούμε από το μαγαζί, για να έχουν τα παιδιά να φορούν, άλλοι θα δώσουν τροφή και άλλοι χρηματικά ποσά, ίσως καταφέρουμε να το ισορροπήσουμε και πάλι. Τι λες;”

Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της και χαμογέλασε δίχως να πει λέξη, το βλέμμα της είχε καρφωθεί στα μάτια του Γιώργου όση ώρα μιλούσε για αυτά τα παιδιά.

Εδώ και τόσα χρόνια συνεργάτες, δεν κατάλαβε ποτέ τις ευαισθησίες του και αυτή την φορά την είχε εντυπωσιάσει, με το πάθος που μιλούσε για τα παιδιά του ορφανοτροφείου.

Μήκαν και οι δύο στο αυτοκίνητο της Ναταλίας και πήραν τον δρόμο για το ορφανοτροφείο. Ορφανοτροφείο; Πόσο την ανατρίχιαζε αυτή η λέξη, από μικρή δεν άντεχε να την ακούει, έπλαθε διάφορες σκέψεις, πάντα ο νους της την ταξίδευε σε άσχημες εικόνες, νόμιζε πως τα παιδιά εκεί είναι φυλακισμένα και ήταν αναγκασμένα να ζουν όλα μαζί.

Όταν έφτασαν, είδαν μία κυρία ηλικιωμένη στην πόρτα, να στέκεται και να τους περιμένει με ένα πλατύ χαμόγελο.

“Είστε η κυρία Παπαδοπούλου;” ρώτησε ευγενικά ο Γιώργος.

“Η ίδια” απάντησε χαμογελώντας η κυρία “Και εσείς θα πρέπει να είσατε ο κύριος Νικολαΐδης και η κυρία Διαμαντή, αν δεν κάνω λάθος;” συμπλήρωσε.

“Εμείς είμαστε, ας περάσουμε μέσα να σας αναφέρουμε την σκέψη του συνεργάτη μου, για την οποία σας ενημέρωσε στο τηλέφωνο.

Όπως ήδη γνωρίζεται έχουμε μία εταιρία ρούχων, γυναικείων, αντρικών και παιδικών, μάθαμε πως το ορφανοτροφείο δεν πάει καλά και θα ήταν μεγάλη μας χαρά και τιμή να σας στέλνουμε ρούχα για όλα τα παιδιά σας, ανά τακτικά διαστήματα, ώστε να μην χρειαστεί να τα αγοράζετε και να σας επιβαρύνει και αυτό. Ελπίζουμε να σκεφτείτε την πρόταση μας και να μας ειδοποιήσετε για την απόφαση σας κυρία Παπαδοπούλου μου”. Είπε η Ναταλία με μιαν ανάσα.

“Κοιτάζετε παιδιά μου, η κατάσταση δεν είναι καλή και χρόνο για σκέψεις δεν έχω, δέχομαι την πρόταση σας και σας ευχαριστώ από καρδιάς για την προσφορά σας αυτή. Ελπίζω να μπορέσουμε να σώσουμε όλα αυτά τα παιδιά, με τόσες προσπάθειες που γίνονται καθημερινά για να μην κλείσει το ορφανοτροφείο μας”. Απάντησε η κυρία Παπαδοπούλου.

“ Είναι τόσο σοβαρά τα πράγματα;” ρώτησε ο Γιώργος, ενώ η ανησυχία φαινόταν στα μάτια του.

“ Δυστυχώς είναι κύριε Νικολαΐδη, τα παιδιά τρώνε συνέχεια ζυμαρικά για περισσότερη οικονομία και φορούν τα περσινά μπλουζάκια, όσο και αν κόντυναν τα μανίκια τους.

Οπότε πρέπει να δράσουμε γρήγορα, πριν κλείσει και βγουν στον δρόμο για να αντιμετωπίσουν μόνα τους τη ζωή, μπορεί για τα νεογέννητα να κάνει κάτι ο δήμος μας, αλλά για τα άλλα, τα μικρά μας και τα πιο μεγάλα παιδιά, δεν υπάρχει ελπίδα, το χειρότερο είναι ότι έχουν αρχίσει να αντιλαμβάνονται την κατάσταση και έχουν κλειστεί όλα στον εαυτό τους”. Απάντησε η κυρία.

“ Όλα θα φτιάξουν, το ορφανοτροφείο δεν θα κλείσει” είπε η Ναταλία αποφασιστικά.

Συνεχίζεται...

Μέρος Β΄

Μέρος Β΄

Ο Γιώργος και η κυρία Παπαδοπούλου βάλθηκαν να την κοιτούν, όπως έκανε και εκείνη προηγουμένως όταν της μιλούσε ο Γιώργος.

Δεν φαινόταν ευαίσθητη γυναίκα, γιατί έτσι την είχε μάθει η ζωή, μεγάλωσε δύσκολα και πλέον δεν εμπιστεύεται εύκολα κανέναν.

Η κυρία Παπαδοπούλου μέχρι να βγει από το γραφείο της δεν σταμάτησε να την ευχαριστεί. Και τους προσκάλεσε να φάνε το μεσημέρι όλοι μαζί με τα παιδιά για να τους ευχαριστήσουν. Και φυσικά η πρόταση της έγινε δεκτή.

Την ώρα του φαγητού ήταν όλα τα παιδιά καθισμένα σε ένα μεγάλο, ξύλινο τραπέζι και τρώγανε χαμογελαστά το φαγητό τους, καθώς μιλούσαν και με τους διπλανούς τους, αλλά ακόμα κανείς δεν είχε καταλάβει ότι το “σπίτι” τους σώθηκε, κανένας εκτός από τον Φίλιππο που κρυφάκουγε την ώρα που συζητούσαν.

Ο Φίλιππος σηκώθηκε από το τραπέζι και χαμογέλασε γλυκά στην Ναταλία, την πλησίασε και της έδωσε μία κάρτα και ένα φιλάκι. “ Σε ευχαριστώ πολύ μου μας έσωσες” της είπε με δυσκολία, διότι μόλις είχε αρχίσει να μιλάει. Και την αγκάλιασε σφιχτά.

Η Ναταλία του έδωσε ένα φιλί και τον άφησε να κουρνιαστεί στην αγκαλιά της. “ Πως σε λένε εσένα μικρέ μου;” τον ρώτησε τρυφερά.

“Είμαι ο Φίλιππος και σου έγλαψα το όνομα μου στο τέλος της κάλτας για να με θυμάσαι”.

Της απάντησε το αγοράκι και συνέχισε την φράση του “ Θέλω να έλχεσαι να με βλέπεις όποτε μπολεις, σ’ αγαπάω πολύ”

Η Ναταλία είχε σαστίσει, είχε τόσο καιρό να νιώσει τόση αγάπη, να ακούσει το ρήμα “σ’ αγαπάω” και να δεχτεί μία τόσο γλυκιά αγκαλιά. “ Δεν θα σε αφήσω ποτέ” του είπε και του έκλεισε το μάτι συνωμοτικά.

Και το εννοούσε, είχε ήδη μπει στα τριάντα και δεν είχε παιδί, εντάξει δεν την πήραν και τα χρόνια, άλλα με τον Φίλιππο ένιωσε κάτι διαφορετικό, κάτι που δεν είχε ξανανιώσει στην ζωή της. Μία αγάπη τόσο δυνατή και πρωτόγνωρη, έτσι αποφάσισε να τον υιοθετήσει.

Τελειώνοντας το μεσημεριανό η Ναταλία ξαναμίλησε με την κυρία Παπαδοπούλου, τώρα όμως για ένα νέο ζήτημα, για τον Φίλιππο.

Η κυρία Παπαδοπούλου χάρηκε πολύ και της είπε πως θα αναλάβει αυτοπρόσωπος την υιοθεσία, διότι ήταν ένα παιδάκι, που οι γονείς του απεβίωσαν, πριν προλάβει να του γνωρίσει. Όπως ακριβώς και εκείνη.

Η Ναταλία πριν φύγει αγκάλιασε τον Φίλιππο σφιχτά και του είπε τα νέα.

Η χαρά του πιο μεγάλη από ποτέ και τα πράσινα ματάκια του, έμοιαζαν τώρα με ουράνιο τόξο. Η Ναταλία δεν ήθελε να σηκώσει το πρόσωπο της, από τον μοσχομυρωδάτο του λαιμό.

Ένιωσε τόση αγάπη για ένα παιδί, που δεν είχε γνωρίσει μόλις πριν δύο ώρες.

Κι όμως, μόνο όταν κράτησε τον Φίλιππο ένιωσε γεμάτη την αγκαλιά της.

Τώρα όλος ο κόσμος της ήταν το ξανθό αυτό αγοράκι με τα αγγελικά ματάκια.

“ Και σου υπόσχομαι πως όταν πάμε σπίτι μας θα πλοσπαθήσω να πω το λω” είπε ο μικρός της άγγελος και γέλασαν και οι δύο με τα λογάκια του.

Τώρα ήταν η πιο δύσκολη ώρα, η ώρα του αποχαιρετισμού.

“ Μην με ξεχάσεις, εντάξει;” είπε ο Φίλιππος ενώ τα μικρά του χείλη έγειραν προς τα κάτω και τα μάτια του βούρκωσαν.

Η Ναταλία έτρεξε στο αυτοκίνητο και γύρισε πάλι πίσω.

“ Δεν θα σε ξεχάσω, θα έρχομαι κάθε μέρα να σε βλέπω και θα διαβάζουμε μία σελίδα από αυτό το παραμύθι και πριν τελειώσει, θα είμαστε σπίτι μας” του είπε και του έδωσε το παραμύθι που της διάβαζε η μαμά της όταν ήταν μικρή, αφού ήταν ότι της είχε απομείνει από εκείνη και το φύλαξε καλά.

“ Θα μου διαβάσεις τον τίτλο, γιατί δεν μπολώ μόνος μου;” την ρώτησε.

“ Τα τρία άπνα αρκουδάκια κι ένα μυστικό, αυτός είναι ο τίτλος του” του είπε και τον έσφιξε ξανά στην αγκαλιά της.

“ Μην ξεχάσεις να γυλίσεις όμως, δεν μου αλέσει εδώ και οι γονείς μου είναι άγγελοι στον ουρανό, τους στέλνω κάθε μέρα πλοσευχούλες και αν ξαναέλθεις θα πει, ότι τις ακούνε, γιατί εγώ τους ζητάω μια μανούλα που δεν είναι άγγελος, άλλα σαν εμένα, για να με πλοσέχει και να με αγκαλιάζει, όπως εσύ” της είπε.

Ο Φίλιππος στάθηκε στην πόρτα και της έστειλε ένα φιλί με τα μικρά του χεράκια, εκείνη του έστειλε άλλο ένα και τον καληνύχτισε.

Δεν τον άφησε ξανά μόνο του ούτε στιγμή, ήταν κάθε μέρα δίπλα του, μαζί του. Κάνανε πράγματα μαζί, όσα εκείνη δεν πρόλαβε να κάνει, ζωγραφίζανε, παίζανε και διαβάζανε. Πριν όμως φτάσουν στην τελευταία σελίδα του παραμυθιού, όπως το υποσχέθηκε η Ναταλία, ήταν σπίτι τους.

Για ένα νέο ξεκίνημα, μία νέα ζωή, μία καινούργια αρχή.

Η Ναταλία, δεν θα ξεχάσει την ημέρα που μπήκαν μαζί στο σπίτι και της φώναξε δυνατά ο μικρός της άγγελος.

“ Σ’ΑΓΑΠΑΩ ΒΡΕ ΜΑΜΑ”

Τα δάκρυα της πιο πολλά από ποτέ και η χαρά της ξεπερνούσε τα σύννεφα. Τον πήρε αγκαλιά και ένιωσε πως δεν θα τον άφηνε ποτέ να φύγει από τα δύο της χέρια και του φώναξε και εκείνη δυνατά.

“ΚΑΙ ΕΓΩ Σ’ΑΓΑΠΑΩ ΒΛΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ”

Ο Φίλιππος έκλεισε την πόρτα και άφησε πίσω του την παλιά του ζωή, όπως και η Ναταλία, ήταν δύο άνθρωποι με το ίδιο παρελθόν και με ένα νέο μέλλον που θα περνούσαν μαζί, κλειδώνοντας έξω κάθε στεναχώρια.

Από εδώ και πέρα τους περίμεναν μόνο χαμόγελα.

Κλεοπάτρα Κάτση